

בע"א (נתניה) 58519-01-25 - שמעון סופר נ' עירית נתניה

בע"א (נתניה) 58519-01-25 - שמעון סופר נ' עירית נתניהשלום נתניה

בע"א (נתניה) 58519-01-25

שמעון סופר

נגד

עירית נתניה

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לעניינים מקומיים בנתניה

[16.02.2025]

כבוד השופטת אופיר כתבי-ריבלין

החלטה

בפני בקשת המבקש להארכת מועד להישפט, בגין דוחות מספר 11251485, 1138186 (להלן: הדו"חות /או הקנסות), שניתנו לפי חוק לפי חוק עזר בנתניה (שמירת הסדר והניקיון), תשמ"ג-1982 - (להלן: החוק), המורה בין היתר, על החזקת נכס באופן שלא יתקיים בו מפגע.

זה המקום לציין, כי המבקש הכתיר בקשתו 'ככתב טענות לתביעה' אולם אין עסקינן בתביעה כנגד המשיבה, ומעיון בבקשה עולה כי עסקינן בבקשה לביטול הדוחות, וכפועל יוצא, להארכת מועד להישפט. עסקינן בדוחות שנתנו ביום 14.04.22 וביום 28.04.22, המייחסים למבקש החזקת נכס בניגוד לחוק, עת נמצא הנכס נטוש, עם פסולת בניין ועשביה.

בבקשתו מציין המבקש כי מונה כאפוטרופוס על אמו לענייני רכוש וגוף, על פי צו כדן, וזאת לאור מצבה הרפואי והיותה שוהה במרכז סיעודי.

לטענת המבקש, שיפץ את בית אמו (הנכס בו בוצעו העבירות), על מנת להשכירו ובכך לממן הוצאות רפואיות. בתמצית, טוען המבקש "להעדר יריבות" מאחר והדוחות מקומן להירשם על שם אמו (בעלת הנכס). לגופן של הקנסות, טען כי מדובר בפסולת/ חומרי בניין המצויים בשטח חצר פרטית ולכן המשיבה נעדרת סמכות ליתן דוח במקום.

המבקש הוסיף כי לאור טענותיו לעיל, פנה למשיבה, אולם טענותיו נדחו, ובבקשתו עותר כעת לבטל את הדוחות ולחייב את המשיבה בהוצאות.

ב"כ המשיבה התנגדה לבקשה מהטעמים שפורטו בתגובתה.

בתמצית, ציינה כי מדובר בבקשה שהוגשה בחלוף המועדים הקבועים בחוק, כי הדוחות נמצאים בגבייה והינם חלוטים, וכי המבקש אינו עומד בתנאים הקבועים בחוק באשר לאישור הבקשה להישפט. עוד הוסיפה, כי ברשותה ראיות להוכחת יסודות העבירה, וכי בקשתו של המבקש לביטול הדוחות נבחנה ולא נמצא עילה לביטולם. עם זאת, ולפנים משורת הדין, הוחלט כי ככל והמבקש יישא בתשלום מלא של דוח אחד, יבוטל הדוח השני.

המבקש כאמור, התנגד להחלטת המשיבה ומכאן בקשתו דנן.
דיון והכרעה

לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה, אין בידי להיעתר למבוקש ולהלן נימוקיי.

סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 (להלן: החסד"פ ו/או החוק), העוסק בבקשה להישפט באיחור, קובע כך:

"הודיע אדם לפי סעיף 229(א) שברצונו להישפט על עבירה, תישלח לו הזמנה למשפט תוך שנה מיום שנתקבלה הודעתו; בית המשפט רשאי, לקיים את המשפט גם אם אותו אדם ביקש להישפט באיחור, ובלבד שהתקיימו התנאים האמורים בסעיף 229(ה), בשינויים המחויבים, או מנימוקים מיוחדים אחרים שיפרט בהחלטתו..." [כל ההדגשות במסמך זה אינן במקור, א.כ.ר].

על פי הסעיף בקשה להארכת מועד להישפט, תבחן בהתאם לתנאים המפורטים בסעיף 229(ה) לחסד"פ, או מנימוקים מיוחדים.

סעיף 229(ה) לחסד"פ קובע:

"תובע רשאי לדון בבקשה שהוגשה לאחר המועדים האמורים בסעיף קטן(א), אם שוכנע שהבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ושמנעו ממנו להגישה במועד והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה". בנוסף, נקבע בפסיקה כי המבחנים העומדים בפני בית המשפט לצורך בחינת בקשה להארכת מועד להישפט, זהים לאלו העומדים לצורך בחינת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות, בקשה המוגשת מכוח סעיף 130(ח) לחוק (מפנה בעניין זה לע"פ 4448/09 קמר יעקב נ' מדינת ישראל וכן לע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל (להלן: עניין איטליא)).

על פי מבחנים אלו, יש לבחון האם הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש (בעניינו, לאי הגשת בקשה להישפט במועד), או האם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

מכל המקובץ לעיל, עולה כי בית המשפט ייעתר לבקשה להארכת מועד להישפט בקיומו של אחד מהתנאים הבאים:
א. קיימת סיבה מוצדקת לאי הגשת הבקשה במועד, או מקום שהוכח כי האיחור בהגשת הבקשה להישפט, נבע מסיבות שאינן תלויות במבקש.

ב. דחיית הבקשה להישפט עלולה לגרום לעיוות דין.

בחינת התנאי הראשון- סיבה מוצדקת לאי הגשת הבקשה במועד:

מהבקשה עולה כי המבקש הגיש הבקשה דנן לאחר שהחלו הליכי גבייה, ולאחר שעוקל חשבונו.

עסקינן כאמור בדוחות שנתנו בחודש אפריל 2022, קרי, בחלוף למעלה משנתיים וחצי, דוחות אשר נמצאים בהליכי גבייה וחלוטים זה מכבר.

מעיון באישורי המסירה שצורפו לתגובת המשיבה (RA06700744216; RA06700900116) עולה כי הקנסות הומצאו לכתובת המבקש ביום 07.06.22, ואף קיימת על גבי אישורי המסירה חתימת המבקש. ויודגש, כי המבקש אינו חולק על המצאת הדוחות לידי, אלא טען בבקשתו: "זו הייתה תקופה עמוסה מבחינה רגשית ... לא הסתכלתי על הדואר כשחתמתי על קבלת הקנסות".

אין בטענה זו, כדי להוות סיבה מוצדקת לאי הגשת הבקשה במועד, בפרט כאשר עסקינן בבקשה שהוגשה כעת, בחלוף למעלה משנתיים וחצי מאז נרשמו הדוחות, אשר כאמור נמצאים כיום בהליכי גבייה.

זה המקום לציין, כי מהבקשה עולה כי המבקש, קודם בקשה זו, פתח בהליך תביעה קטנה כנגד המשיבה, אולם בשל הסעד המבוקש בבקשה (ביטול הדוחות) התיק נסגר. ויוער, כי גם ההליך במסגרת תביעות קטנות, הוגש רק לאחרונה ביום 06.12.24 ובחלוף זמן ניכר מאז נתנו הדוחות.

בחינת התנאי השני - חשש לעיוות דין באם תדחה הבקשה:

המבקש טען כי יש לבטל את הדוחות מאחר והיה מקום לרשום את הדוחות על שם אמו (בעלת הנכס), וכי בכל מקרה, אין סמכות לעירייה ליתן דוחות בשל כך כי הפסולת, בגינה נרשמו הדוחות, נמצאה בשטח פרטי.

ראשית, באשר לטענה כי יש לרשום הדוחות על שם אמו של המבקש, הרי שהמבקש, אשר מהווה אפוסטרופוס של אמו על פי צו כדן, מאשר כי נכח במקום, וכי הושארה פסולת עת שיפץ את הנכס על מנת להשכירו, וכך טען: "כחלק מכך, ביצעתי שיפוצים במהלך חודש אפריל 2022, על מנת לאפשר את השכרתו...", "הציגו לנו תמונות מתוך החצר הפרטית שלנו בה השארנו ציוד וחומרי בנייה".

משכך, לא מצאתי טעם בטענה לפיה המבקש פטור מתשלום הדוחות, עת מאשר במפורש כי הפסולת שבמקום הינה מעבודות שיפוץ שביצע בעצמו בנכס.

מתגובת המשיבה אף עולה כי בידה, הוכחות לביצוע העבירה הכוללות את גרסת הפקח, תלונה על הנכס כנכס נטוש עם פסולת במקום, תמונות ממקום ביצוע העבירה וגרסת הפקח לפיה נמצא במקום לכלוך ופסולת בניין.

באשר לטענת המבקש כי עסקינן בשטח פרטי שאין לתת בו דוחות, אציין כי סעיף 7 (ד) (1), בפרק ב' (מניעת מפגעים וביעורם) לחוק, קובע:

" 7 (ד) (1) לא יזרוק אדם, לא ישליך, לא ישם, לא ישאיר, לא יניח ולא ירשה לזרוק, להשליך, לשם, להשאיר או להניח אשפה, פסולת בנין, זבל או אשפת צמחים במקום ציבורי או פרטי, אלא בהסכמת המפקח בכתב ובהתאם להוראותיו".

לאור כל האמור, לא מצאתי כי ייגרם לבקשת עיוות דין מדחיית הבקשה ובנסיבות העניין, אף לא מצאתי כי מתקיימים "נימוקים מיוחדים אחרים" בהתאם לסעיף 229(א) לחוק, המצדיקים הארכת המועד להישפט באיחור/ ביטול הדוחות. בשולי החלטתי, אם כי לא בשולי חשיבותה אציין כי בקשתו של המבקש אף לא נתמכה בתצהיר בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון בעניין איטליא לעיל.

לאור כל האמור, הבקשה נדחית.

5129371

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, י"ח שבט תשפ"ה, 16 פברואר 2025, בהעדר הצדדים.